

Sygnatura akt III C 1442/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 1 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Joanna Suhecka

Protokolant:Sekretarz Sądowy Marika Banuch

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2016 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko L. G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego L. G. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. kwotę 181,77 zł (sto osiemdziesiąt jeden złotych siedemdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 26 czerwca 2014 roku;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. na rzecz pozwanego L. G. kwotę 228 zł (dwieście dwadzieścia osiem złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt III C 1442/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 1 kwietnia 2016r. wydanego w postępowaniu uproszczonym

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. w pozwie złożonym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 26 czerwca 2014r. wniósł o zasądzenie w elektronicznym postępowaniu upominawczym od pozwanego L. G. kwoty 954,46 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 czerwca (...). oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu zostało wskazane, że pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, z której to umowy całkowite zadłużenie odpowiada kwocie dochodzonej pozwem, w tym należność główna wynosi 798,53 zł a należność z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie w płatności faktur 155,93 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 30 czerwca 2014r. wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany złożył sprzeciw od tego nakazu kwestionując roszczenie w całości. Pozwany podniósł, iż roszczenie objęte pozwem nie istnieje tym samym zaprzeczając, aby posiadał jakiegokolwiek zadłużenie wobec (...) sp. zo.o. w W., zbywcy wierzytelności na rzecz powoda. Pozwany zarzucił, że powód nie udowodnił swojego roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 sierpnia 2012r. pozwany L. G. zawarł z (...) sp. z o.o. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Strony określiły czas trwania umowy na 24 miesiące. Opłata aktywacyjna została ustalona na kwotę 49 zł brutto. Przedmiotem umowy była oferta LongPlay II 49. Miesięczna opłata abonamentowa wynosiła 49 zł brutto.

Dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 61-62, kserokopia dowodu osobistego k. 63-64, regulamin oferty promocyjnej k. 72-83

Operator w dniu 3 września 2012r. wystawił wobec pozwanego fakturę VAT na kwotę 132,77 zł. Faktura ta obejmowała należność z tytułu opłaty aktywacyjnej – 49 zł, należność z tytułu opłaty abonamentowej za miesiąc sierpień 2012r. (proporcjonalnie do okresu obowiązywania umowy w tym miesiącu) – 34,77 zł, należność z tytułu opłaty abonamentowej za miesiąc wrzesień 2012r. – 49 zł. Termin płatności został wyznaczony na dzień 17 września 2012r. W dniu 3 października 2012r. została wystawiona wobec pozwanego faktura VAT na kwotę 51 zł, z terminem płatności na dzień 17 października 2012r. Faktura ta obejmowała należność z tytułu opłaty abonamentowej za miesiąc październik 2012r. – 49 zł oraz opłatę za usługę „granie na czekanie” w kwocie 2 zł. W dniu 3 listopada 2012r. została wystawiona wobec pozwanego faktura VAT na kwotę 2,46 zł obejmująca należność za połączenie z numerem specjalnym.

W dniu 7 stycznia 2013r. została wystawiona nota debetowa obejmująca opłatę specjalną za przedterminowe rozwiązanie umowy w kwocie 612,30 zł.

Dowód: faktury k. 84-86, 87-89, 90-92, nota debetowa k. 96-97

W dniu 10 kwietnia 2014r. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności między (...) sp. z o.o. w W. a (...)Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w K.. Przedmiotem tej umowy była między innymi wierzytelność zbywcy wobec L. G. w kwocie 798,53 zł wynikająca z powyższych faktur.

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 53-59, wyciąg z listy dłużników k. 60

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo zasadne.

Powód swoje roszczenie opierał na art. 509 § 1 k.c. podnosząc, że nabył wierzytelność przysługującą pierwotnemu wierzycielowi (...) Sp. z o.o. w W. wobec pozwanego L. G.. Podkreślić jednak należy, że zawarcie umowy przelewu danej wierzytelności, nawet wykazane, nie stanowi dowodu na istnienie wierzytelności oraz jej wysokość. To, czy nabywcy przysługuje wierzytelność będąca przedmiotem przelewu, zależy od powstania i istnienia tej wierzytelności w ramach stosunku łączącego pierwotnego wierzyciela z dłużnikiem.

Zgodnie z regułami procesu cywilnego ciężar dowodu spoczywa na tym, który z danej okoliczności wywodzi skutki prawne. Stosownie do art. 232 k.p.c. strony obowiązane są przedstawiać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Sąd dokonuje ustaleń w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia zgodnie z regułami określonymi w rozdziale „Przedmiot i ocena dowodów” art. 227-234 k.p.c. Zasadą jest, że ustalenie faktu istotnego dla rozstrzygnięcia następuje na podstawie zaoferowanych przez strony dowodów, ocenionych zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. tj. przy uwzględnieniu ich wiarygodności i mocy dowodowej na podstawie reguł logiki i doświadczenia życiowego. Nie wymagają dowodu fakty powszechnie znane (art. 228 § 1 k.p.c.), fakty znane sądowi z urzędu (art. 228 § 2 k.p.c.), fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości (art. 229 k.p.c.). Stosownie do art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Sąd może również uznać za ustalone fakty na podstawie domniemania faktycznego (art. 231 k.p.c.).

Przenosząc powyższe reguły na grunt niniejszej sprawy Sąd doszedł do przekonania, że roszczenie powoda jest zasadne wyłącznie co do kwoty ujętej w fakturze z dnia 3 września 2012r. – 132,77 zł oraz co do części kwoty ujętej w fakturze

z dnia 3 października 2012r. – 49 zł, a w pozostałym zakresie jako niewykazane co do wysokości podlega oddaleniu. Roszczenie o odsetki zostało uwzględnione co do wykazanej należności głównej zgodnie z żądaniem pozwu od dnia wytoczenia powództwa.

Stwierdzić przede wszystkim należy, że nie budziło wątpliwości Sądu, iż powód skutecznie zawarł umowę przelewu wierzytelności z pierwotnym wierzycielem pozwanego. Na tę okoliczność powód przedstawił dowody w postaci umowy sprzedaży wierzytelności oraz załącznika w postaci wypisu z listy dłużników. Pozwany w sprzeciwie wprawdzie poddawał w wątpliwość, czy do umowy przelewu wierzytelności doszło, jednakże w tym zakresie zwracał uwagę jedynie na fakt, iż powód nie przedstawił umowy zawartej w pierwotnym wierzycielem, natomiast brak takiego dokumentu w aktach sprawy w chwili składania sprzeciwu stanowił naturalną konsekwencją tego, że pozew został złożony w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym powód nie składa dowodów, a jedynie wymienia je w pozwie, umowa sprzedaży wierzytelności została zaś w pozwie wskazana. Po dołączeniu przez powoda dowodów do akt sprawy, których odpisy zostały doręczone stronie pozwanemu, pozwany nie zgłosił wobec nich żadnych zarzutów, nie zakwestionował ich mocy dowodowej ani wiarygodności. Mając to na względzie, Sąd uczynił je podstawą swoich ustaleń.

W świetle zebranego materiału nie budziło również wątpliwości, że pozwany zawarł z (...) sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na warunkach przedstawionych w dokumencie na karcie 61-62 akt. Na kserokopii umowy znajduje się podpis (...), do umowy dołączona jest kserokopia dowodu osobistego L. G. i zaświadczenie o zatrudnieniu. Dokumenty te nie zostały wprawdzie potwierdzone przez pełnomocnika powoda za zgodne z oryginałem, jednakże pozwany wobec nich również nie zgłosił żadnych zarzutów, a w konsekwencji Sąd – mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy i stanowisko pozwanego, który nie zaprzeczył, aby taką umowę zawarł – nie znalazł podstaw do tego, aby odmówić im wiarygodności.

Z przedstawionych przez powoda faktur zasadnym było przyjęcie, iż pozwany zobowiązany jest do zapłaty należności w kwocie 132,77 zł z faktury z dnia 3 września 2012r. oraz w kwocie 49 zł z faktury z dnia 3 października 2012r. Sąd uznał bowiem, że wyłącznie co do należności w powyższej wysokości znajduje się w aktach sprawy materiał uzasadniający obciążenie pozwanego obowiązkiem zapłaty. Pierwsza z faktur obejmuje opłatę jednorazową, która – w świetle umowy pozwanego z operatorem – jest opłatą aktywacyjną w kwocie 49 zł, a nadto opłaty abonamentowe za okres od 10 sierpnia 2012r. do 30 września 2012r. Naliczenie opłat abonamentowych za ten okres nie budzi żadnych zastrzeżeń, zważywszy na to, że umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych została zawarta w dniu 7 sierpnia 2012r. na okres 24 miesięcy. Z analogicznej przyczyny Sąd uwzględnił opłatę abonamentową za okres od 1 października do 31 października 2012r. ujętą w fakturze z dnia 3 października 2012r.

Pozwany nie wykazał, że uregulował powyższe należności, a w tym zakresie to na nim, zgodnie z art. 6 k.c., ciążył obowiązek dowodu.

Pozostałe należności nie zostały wykazane. Samo wystawienie faktury nie stanowi podstawy do przyjęcia, że należność w niej ujęte istnieją. Nie został przedstawiony materiał pozwalający na stwierdzenie, że doszło skutecznie do rozwiązania umowy oraz że nastąpiło to z winy pozwanego. Nie zostało ujawnione, aby operator złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Nie zostały wykazane okoliczności uzasadniające naliczenie pozostałych opłat ujętych w fakturach stanowiących podstawę żądania.

W odniesieniu do roszczenia odsetek, Sąd oparł się na art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. przyjmując, że wezwaniem do zapłaty było skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego, albowiem powód nie wykazał, aby faktury objęte pozwem zostały pozwanemu doręczone we wcześniejszym terminie, ani że zostało pozwanemu doręczone wezwanie do zapłaty zawarte w piśmie z dnia 20 maja 2014r. .

Podstawę prawną orzeczenia o kosztach stanowił art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Do kosztów poniesionych przez powoda należała opłata od pozwu 30 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej określonej w § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (t.j. Dz. U. z 2013 poz. 490) – 180 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, koszty jakie wystąpiły po stronie pozwanego

to wynagrodzenie pełnomocnika w analogicznej wysokości i opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł. Powód wygrał sprawę w 18 % i w tym stosunku koszty winny zostać rozliczone. Powodowi należy się zwrot kwoty 40 zł, a pozwanemu zwrot kwoty 160 zł. Na skutek omyłki rachunkowej zasądzone 228 zł zamiast 120 zł.

SSR Joanna Suchecka